

**Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет**

МАТЕРІАЛИ
VIII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний
напрями

14 травня 2015 року
м. Рівне

ББК 72

УДК 001+37+316.3

Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VIII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний напрями. -
Рівне: РВВ РДГУ.- 2015.- 218 с.**

Програмний комітет:

**Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук,
професор, ректор РДГУ– голова оргкомітету;**

**Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор,
проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;**

**Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент– заступник
голови оргкомітету;**

Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;

Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;

Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;

Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;

Бабиш Стефанія Михайлівна – кандидат технічних наук, доцент;

Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;

Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;

Мельник Віра Йосипівна– кандидат географічних наук, доцент;

Мороз Ігор Петрович – кандидат фізико-математичних наук;

Музичук Катерина Петрівна – кандидат технічних наук, доцент;

Павлова Наталія Степанівна– кандидат педагогічних наук, доцент;

Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;

Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол №9 від 24.04.2015 р.)

неабияку зацікавленість церковною музикою, опановуючи складний напрямок української псалмової традиції [4].

Аналізуючи проблему тематизму в українській сучасній хорovій музиці вкажемо, що якості тематизму втілюються й розгортаються, в розвитку, у контексті цілого. Таким контекстом, матеріальним втіленням музичної теми стає фактура твору, яка і наповнює жанрову структуру тематизму.

Однією із важливих сторін, що стосується проблеми жанрового тематизму, є жанрова багатозначність, або ж поліжанровість окремої музичної теми, яка полягає в одночасному поєднанні у ній ознак різних жанрів у її образній місткості. В умовах сучасного музичного мислення роль хорovої фактури суттєво змінюється. Нове ставлення до музичних першооснов – джерела звуку, посилення тенденцій до виявлення сонорних якостей музики, тембру, динаміки, артикуляції – не могло не відбитись і на специфіці сучасного музичного тематизму, функції якого все більше починає виконувати фактура. Це виявляється у присвоєнні тембровими елементами музичної мови тематичних функцій [5].

Що ж стосується характеристики національної та етнічної своєрідності музичної мови, української сучасної хорovої музики то найперше звернемо свою увагу на стильовий напрям, що іменується “новою фольклорною хвилею”, представлений творчістю окремих сучасних композиторів: В. Губаренка, Л. Дичко, Ю. Іщенко, Л. Колодуба та ін. Характерними ознаками цього напрямку можуть вважатися такі способи музикування, які спрямовуються на активізацію маловідомих фольклорних різновидів архаїчного, обрядового фольклору, музики міського побуту, різноманітних фольклорних діалектів, етнорегіональних й локальних піснених та музично-інструментальних стилів, а також на оновлення художніх форм, збагачення музичної образності, стимулювання масштабних вокально-інструментальних форм, використання інноваційних композиторських технік (додекафонії, сонорики, серійності, алеаторики), внаслідок чого утворився синтез фольклорних принципів розвитку тематичного матеріалу з різними формами позатональної звуковисотної організації хорovої музики [6].

Стосовно ключових функцій української сучасної хорovої музики то вони виявляються найперше комунікативною (об’єднавча), гносеологічною (пізнавальна), дидактичною (система засобів виховання емоцій та естетичних ідеалів) та гедоністичною функцією (музика як спосіб естетичної насолоди).

Щодо її атрибуції то вона характеризується достовірністю, автентичністю художнього твору, його автора, місця й часу створення на підставі аналізу стилістичних особливостей. Проте атрибуція, й музична в тому числі – як наукова галузь та комплекс досліджень – перебуває ще в стані становлення та бурхливого розвитку. Особливо це стосується сфери музики. [3].

Таким чином специфіка стильових особливостей української сучасної хорovої музики головним чином полягає у єдності самовияву історичного, естетичного, національного або етнічного аспектів та рядом ключових функцій та методів характеристики її атрибуції.

Список використаних джерел

1. Білявський Е. Засвоєння сучасної музичної мови в хорі Київ : Музична Україна, 1984.
2. Гречуха Н. Рапсодія „Обереги” Ю. Алжнева у контексті новаторства українського хорovого мистецтва 90-х років ХХ ст. // Україна – Світ : від культурної своєрідності до спорідненості культур: Зб. матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (25-26 травня 2006 р.). – Київ : ДАККіМ, 2006. – ч. 2. – С. 128-132
3. Когоутек Ц. „Техника композиции в музыке XX века”. М. : Музыка, 1978.
4. Сенченко Л. Українська сучасна хорова література: Навч. посібник для студентів вищих та середніх учбових закладів мистецтва / Людмила Сенченко. – Рівне : РДГУ, 2002. – 80 с.
5. Сенченко Л. Формування хорovого мислення диригента / Людмила Сенченко. – Рівне : РДК „Ліста”, 1998. – 128 с.
6. Тарасенко О. Воскресіння. Хорova родина: Нариси з історії хорovого мистецтва / Олександр Тарасенко. – Рівне, 2011. – 360 с.

ЕВОЛЮЦІЯ РОЛІ ТА СТАТУСУ ЖІНКИ У ТРАДИЦІЙНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Веремчук І. А., студентка

Шолудько Н. Г., доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

Актуальність дослідження. Процес національного відродження, започаткований в останні десятиліття ХХ століття, актуалізував гендерну проблематику. Сучасне європейське суспільство визнає рівність та рівноправність жінки і чоловіка, а науковий простір містить численні напрацювання вчених про свободу та права сучасної жінки; популярною є тема гендерної рівності у сучасному суспільстві. Проте зберігає актуальність дослідження становища жінки в історичному аспекті, адже образу жінки в суспільній свідомості належало особливе місце, він вплинув на формування системи цінностей, притаманної українському суспільству, а також відіграв важливу роль у формуванні національної самосвідомості. Аналіз образу жінки в традиційній культурі допоможе нам чітко зрозуміти сучасні гендерні настрої в умовах уже незалежної держави – України.

Стан дослідження обраної теми. В новітній історії України закономірно зростає дослідницький інтерес до гендерних аспектів родинної обрядовості, ролі жінки в традиційному суспільстві. З’являються праці таких дослідників, як Я. Ісаєвич та О. Федоров «Сімейний побут: становище жінки» [16], О. Маланчук-Рибак «Українські жіночі студії: історіографія та історіософія» [11], О. Кісь «Жінка в традиційній українській культурі (друга половина ХІХ - початок ХХ ст.)» [6], О. Луговий «Визначне жіноцтво України» [10], В. Кукса «Роль та значення жінки в козацькій державі» [8].

Мета даної розвідки полягає у вивченні еволюції ролі та статусу жінки у традиційному українському суспільстві.

По-різному історичні епохи трактували питання ролі та статусу жінки. Верстви населення, класи, релігійні конфесії мають своє ставлення до жінки навіть у рамках однієї епохи.

Гендерні ролі, як правило, формуються культурною й релігійною традицією. В українців процес гендерної

соціалізації охоплював декілька етапів, що відрізнялись за змістом і формою та були спрямовані на підготовку дівчини до виконання ключових жіночих соціальних ролей – дружини, матері, господині. О. Кісь у праці «Жінка в традиційній українській культурі (друга половина XIX - початок XX ст.)» [6, с. 194] зазначає, що найвищий суспільний статус (соціальний престиж) посідали жінки похилого віку, яким удалося протягом життя повноцінно реалізувати ці ролі.

Україна вирізнялася серед інших православних країн тим, що з давніх часів зуміла зберегти деяке рівноправ'я в родинно-шлюбних стосунках між чоловіком і дружиною. Приміром, в епоху Київської Русі жінки користувалися значною свободою і незалежністю як у правовому, так і в соціальному плані й демонстрували самостійність у різних аспектах життя. Прикладом такої самостійності жінки у вирішенні не тільки родинних проблем, а й державницьких є княгиня Ольга. У «Повісті врем'яних літ» [12] знаходимо: «Отже, була [Ольга] предтечею християнської землі, як вранішня зірка перед сходом сонця і як зоря перед світом, отож сіяла вона, як місяць вночі, так і серед людей невірних сіяла, як бісер у калі. Кальні-бо були гріхами, не омиті святим хрещенням. А вона ж омилася святою купіллю, і скинула одяг гріховний ветхого чоловіка Адама, і в нового Адама одяглася, що є Христос».

Популярною героїнею давньоруських епічних поем був зібраний образ жінки-воїна, «поляниці». Слово «поляниця», на думку Д. М. Балашова, спільнокореневе зі словом «поле», «полякувати», а в давнину вважалося: якщо комусь присуджували «поле», це означало, що на нього чекає змагання, двобій. У праці «Епос и история» [2, с. 7] автор зазначає: «Поляниці превідважні руського епосу – надзвичайно оригінальні. Це – степові воїтельки, вмілі вершники й лучники, разом із тим, після бою з героєм – дружини богатирів».

З прадавніх часів статус жінки в українській сім'ї підтверджує старовинне українське слово «дружина», тоді як слов'янське «жінка» означає – та, що «народжує». Дійсно, на відміну від Західної Європи і Росії, суспільне становище жінки і за часів Київської Русі, і в період козацтва (у XVI-XVII ст.) залежало не від статусу чоловіка, а від особистого добробуту. За Литовським статутом, жінка успадковувала майно своєї родини нарівні з чоловіками. Цікаво, що повноліття для українців наставало з 18 років, а для українок – з 15 років (а після 1588 року – з 13 років). Відтоді дівчина ставала повноправною господаркою. Коли жінка виходила заміж, то брала прізвище чоловіка, а могла зберігати й своє, і нерідко в документах заміжні жінки підписувалися лише своїм дівочим прізвищем.

Повагу до жінки, до її розуму, визнання її особливого становища в українській сім'ї зафіксовано в українських народних прислів'ях та приказках про добру, вірну дружину, приміром: «Найкраща і найліпша спілка – то муж і жінка», «З доброю дружиною горе не горе, а щастя вдвоє», «Ніхто так не догляне, як вірна дружина», «Нема ліпшого друга, як вірна супруга», «Нема цвіту білішого за ожиньку, нема роду милішого над дружиноньку», «Без жінки так, як без ума», «Без жінки – як без рук», «Все тільки до часу, а жінка до смерті», «В хаті жінка три кути держить, муж четвертий».

Цікаві матеріали у контексті нашої розвідки знаходимо у французького інженера і картографа Гійома Левасера де Боплана у широко відомому «Описі України» [3], де подано цінні описи обрядів сватання, запрошення на весілля, самого весілля та післявесільних ритуалів. Особливу увагу привертає яскраво описаний Бопланом звичай висватування дівчиною за себе парубка. Цікаво, що дівчата які висватувалися за парубка, як правило, не діставали відмови, чого не можна сказати про парубків, котрі сваталися до дівчат. Наведений Бопланом звичай – яскравий артефакт матріархальної форми укладення шлюбу, який визнавався, очевидно, народним звичаєвим правом і продовжував побутовання серед українців до кінця XIX ст.

Важливі свідчення про роль та статус жінки в українському суспільстві залишив нам архідиякон Павло Алепський. Проїжджаючи Україною у 1654 році, автор писав, що по всій козацькій землі, майже всі українці, навіть здебільшого їхні жінки та доньки, вміють читати та знають порядок богослужби й церковний спів. Цей факт, на думку Я. Ісаєвича [4], свідчить про те, що уже в середні віки дуже багато жінок мали добру освіту, а це затверджувало їх високий статус у суспільстві.

Як відомо, статус жінки традиційного суспільства завжди був пов'язаний зі шлюбом. Чим більше наближався шлюб до ідеального, тим вищий статус мала жінка (це стосується також і чоловіка) в суспільстві. Тобто сімейний статус жінки був водночас і статусом громадським. Між громадським і сімейним не було теперішньої чіткої межі. Сімейне життя проходило на виду у всієї громади, яка пильно стежила за поведінкою кожного: у суспільстві виробилися різноманітні громадські санкції проти поганих сім'янинів. Життя сімейної пари стосувалося усієї родини (як з боку дружини, так і з боку чоловіка), кумів, сусідів.

Жінка, яка не реалізувала себе в шлюбі – покритка, стара дівка, вдова, «московка» («солдатка», «солон'яна вдова»), дружина п'яниці тощо, – вже автоматично ставала позастатусною і понижувала статус усієї сім'ї та роду. Таких жінок не кликали у хресні матері, у коровайниці, у весільні свахи, оскільки вважалося, що вони своєю участю в сакральних діях (весілля, народження) можуть «запрограмувати» подібну долю дитині чи подружжю. З ними також неохоче кумилися, родичалися, сваталися, вступали у майнові стосунки.

Особливо жорсткими були громадські санкції проти «покриток». Натомість підтвердження фактів покарання спокусників значно менше. Народна приказка з цього приводу каже: «На козаку нема знаку». А. Пономарьов у праці «Традиційно-побутова культура» [13, с. 1116] вказує, що сучасні культурологи й соціологи вбачають у цьому дискримінацію жінок у традиційному суспільстві, етнографи ж – той самий інстинкт колективного самозбереження, де функція продовження та збереження роду і формально і фактично залежала більшою мірою від жінок, аніж чоловіків.

У рамках інституту шлюбу в Україні існувало таке унікальне для XVI-XVII століть явище, як розлучення (що докорінно відрізнялося від того, яке було прийняте в Московському князівстві). Незгоди, сварки в подружньому житті визнавалися цілком достатнім і досить звичним на той час мотивом для розлучення, що аж ніяк не вписувалося в канонічні рамки. Таких розлучень переважна більшість. Надзвичайно рідко, та все ж траплялися випадки, коли сім'я розпадалася з іншої причини. Такою причиною, приміром, могла бути тяжка, тривала й невиліковна хвороба одного з подружжя – причина, яку визнавало ще давньоруське право. З одного боку, за церковними законами XVI-

XVII століть дружина і чоловік мали однакове право на церковне розлучення; проте в цей період не відомо жодного випадку розлучення за ініціативою жінки. Розлучення ж за ініціативою чоловіків не були рідкістю. Приводом у більшості випадків служило звинувачення в зраді, виправдане або огульне, після чого жінка з ганьбою висилалася в дім батьків. Такі вигнати дружини іменувалися «пущеницями». Одружуватися з пущеницею вважалося гріхом. Однак, слід зауважити, що суд залишав право останнього голосу за скривдженим із подружжя, який міг і пробачити своїй невірній половині; тоді рішення суду ставало умовним. При цьому судді керувалися нормами звичаєвого права, за якими, головною умовою розлучення визнавалася згода самого подружжя.

Отож, основні причини, які призводили до розриву в сім'ї, мали передусім морально-етичний характер. У них відобразилися народні погляди на сім'ю як на союз рівноправних осіб, стосунки яких мають будуватися на взаємній повазі. Чималу роль тут відігравало традиційне ставлення до жінки як до рівної чоловікові особи.

Вивчаючи матеріали по темі дослідження, ми не могли оминати увагою систему законів і звичаїв у Запорізькій Січі, які особливо регламентували становище жінки. На території Січі жінок не було, але дружини козаків жили неподалік, у зимівниках і слободах. Звичай заборони появи жінок на Січі та популяризація безшлюбності серед запорожців був викликаний не зневагою до жінки, а навпаки – високою пошаною до неї та відповідальністю козака за свої чоловічі обов'язки перед дівчиною, дружиною, матір'ю. Козацтво не усувало жінки від творення культурних цінностей, впливу на формування духовної культури українського козацтва, адже, як стверджує А. Личковах [9, с. 82], жінки щодня творили її своєю працею, пісню, любов'ю, віддаючи свої сили, творчий потенціал, знання й уміння. Жіноче начало розвивало такі ознаки духовної краси української культури: доброту, милосердя, щедрість, вірність, працелюбність, дотепність, веселість, співучість – найбільші цінності життя і світовідношення як «святотвідношення».

Заслугує на увагу праця С. Садовенко, З. Босик, О. Кухарева «Історичні особливості та сучасний стан збереження, відтворення та популяризації традиційних народних свят і обрядів України у XXI ст.» [15], в якій автори вказують, що наприкінці XIX ст. в українців були досить демократичні сімейні стосунки, які базувалися на звичаєво-спадковій системі. Про це свідчить майже рівномірний розподіл батьківського майна між усіма членами родини, в тому числі й між доньками. Жінка (дружина, донька) нарівні з усіма членами сім'ї мала право на особисте майно, яке вона могла придбати за власні кошти. Це забезпечувало жінці певну незалежність і вигідно відрізняло її від жінок інших етнічних груп, що населяли Україну.

Разом зі змінами в суспільстві трансформується сім'я. Змінюються погляди на відносини в родині, на розподіл обов'язків та сімейних ролей. Гендерна роль жінки в сучасному українському суспільстві зазнала значних змін. Особиста активність, що виражається в професійному самовизначенні, змінила положення жінки в політичній і економічній сфері, трансформувала сім'ю, і як наслідок, роль жінки в ній.

Отже, образ жінки в історії та народному світогляді ґрунтується на ієрархічному протиставленні чоловічого та жіночого начал. Попри переважання в українській свідомості патріархального канону у відносинах між чоловіком і жінкою, ще з середніх віків правосуб'єктність жінки була закріплена законодавчо, а соціонормативна культура допускала можливість здобуття дружиною лідерських позицій. У сім'ї зберігався гендерний розподіл праці. Сфери активності чоловіка та жінки розглядалися як взаємодоповнюючі, однаково значущі для повноцінного функціонування сім'ї як господарської одиниці, що сприяло партнерським стосункам сім'ї. Еволюція статусу зумовила природну зміну гендерної ролі жінки в сучасному українському суспільстві.

Список використаних джерел

1. Бабенко Н. Б. Соціологія сім'ї: Навчальний посібник / Н. Б. Бабенко. – К.: ДАКККиМ, 2004. – 257 с.
2. Балашов Д. Епос и история / Д. Балашов // Русская литература. – 1983. – № 4. – С. 103-112.
3. Боплан Г. Л. Опис України / Г. Л. де Боплан [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://izbornyk.org.ua/boplan/opys.htm#divch>.
4. Ісаєвич Я. Історія української культури / Я. Ісаєвич [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://izbornyk.org.ua/istkult2/ikult2.htm>.
5. Кашуба М. В. Давньоруські традиції трактування образу жінки та їх продовження на Україні / М. В. Кашуба // Київська Русь: культура, традиції. – К.: Наукова думка, 1982. – С. 84-88.
6. Кісь О. Жінка в традиційній українській культурі (друга половина XIX - початок XX ст.) / О. Кісь. – Львів: Інститут народознавства НАН України, 2008. – 272 с.
7. Кривоший О. П. Материзна. Жінка в правовій культурі українського народу (X - перша половина XVII ст.) / О. П. Кривоший; Запорізький держ. ун-т. – Запоріжжя: Поліграф, 2001. – 95 с.
8. Кукса В. В. Роль та значення жінки в козацькій державі / В. В. Кукса, Т. В. Коломієць // Сторінки історії: збірник наукових праць. – 2012. – Вип. 34. – С. 21-32.
9. Личковах В. А. Філософія етнокультури. Теоретико-методологічні та естетичні аспекти історії української культури / В. А. Личковах. – К.: Вид. ПАРАПАН, 2011. – 196 с.
10. Луговий О. Визначне жіноцтво України: історичні життєписи / О. Луговий. – К.: Дніпро, 1994. – 335 с.
11. Маланчук-Рибак О. Українські жіночі студії: історіографія та історіософія / О. Маланчук-Рибак // Громадські ініціативи: Журнал для громадських організацій. – 2000. – №2. – С. 3436.
12. Півість врем'яних літ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/pvlyar/yar02.htm>.
13. Пономарьов А. Традиційно-побутова культура / А. Пономарьов // Історія української культури: у 5 т., т. 3. – К.: Наук. думка, 2003. – С. 1115-1117, 1152.
14. Пушкарева Л. Женщины в древней Руси / Л. Пушкарева. – М.: Мысль, 1989. – 286 с.
15. Садовенко С. М. Історичні особливості та сучасний стан збереження, відтворення та популяризації традиційних народних свят і обрядів України у XXI ст. [Електронний ресурс] / С. М. Садовенко, З. О. Босик, О. К. Кухарева. – Режим доступу: http://www.culturalstudies.in.ua/2009_zv_5_2.php
16. Сімейний побут. Становище жінки / за ред. Я. Д. Ісаєвич, О. Р. Федорів // Українська культура XIII – першої половини XVII століть. – Т. II. – Київ: Наукова думка, 2001. – С. 137-151.

17. Слово о полку Ігоревім, Ігоря сина Святославля, внука Ольгова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/slovo.htm>

ДМИТРО ЯВОРНИЦЬКИЙ ПРО СВЯТКОВО-ОБРЯДОВУ КУЛЬТУРУ КОЗАКІВ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ

Вишневський Є. В., студент

Костюк Л. К., кандидат історичних наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет

Актуальність дослідження. Історія формування козацької обрядовості важлива для дослідження усієї системи святкової культури українського етносу, проте на сьогодні вона залишається ще маловивченою. Цінним матеріалом для висвітлення цієї проблематики дають козацькі літописи, мемуарна література, праці вітчизняних істориків [1, 2, 3].

Мета дослідження спрямована на виявлення у роботах Дмитра Яворницького основних характеристик святково-обрядової традиції запорозьких козаків у площині їх культурологічного аналізу.

Ім'я видатного українського історика, археолога, етнографа, археографа та громадського діяча Дмитра Івановича Яворницького (1855–1940) посідає чільне місце у культурному надбанні нашого народу. Учений зібрав величезний фактаж, котрий і сьогодні слугує ґрунтовним джерелом для вчених-істориків та краєзнавців. Для культурологічного аналізу «повсякденності» важливим є прагнення дослідника досягнути предмет «із середини». Тож саме ця особливість є характерною рисою творчої спадщини Д. Яворницького.

Учений одним із перших в українській історіографії здійснив комплексне дослідження питань повсякденного життя козаків. Погляди дослідника на цю проблему висвітлені у його працях, передусім у фундаментальній тритомній «Історії запорозьких козаків» [3], яка по праву вважається енциклопедією життя запорозького козацтва. Оpubліковані матеріали з історії Запорозької Січі не застаріли, вони й до нині є важливими в дослідженні святково-побутової культури українського козацтва.

Перше, на що звертає увагу Д. І. Яворницький, це глибока релігійність як прикметна риса характеру запорозьких козаків. Наповнений небезпеками і пригодами військовий побут запорожців позначився на формуванні у них певної ієрархії корпоративних християнських святих та покровителів. Підкреслимо, що відвідання храму у недільні і святкові дні «щоб помолитися Господу Богу і навчатися закону Божому і добрим житейським правилам» [3, с. 192] – важлива риса християнського благочестя в цілому і лицарської культури, зокрема.

Запорожці ревно виконували цей обряд, якщо цьому не перешкождали якісь зовнішні обставини: походи, війни тощо. Сама можливість святкувати й підтримувати «звичай неділі» характеризується у козацьких думках як привілей вільної людини і велика втіха для душі. Д. Яворницький відзначав: «Захист віри предків і православної церкви становив основу всього їхнього життя» [3, с. 194]. Він уперше, майже вичерпно, розкрив особливості церковного ладу Запорожжя, щирої, без святенництва, запорізької поборності, ревності до храму та означив особливу роль православної віри в унікальному козацькому устрої.

Дмитро Яворницький підкреслює особливу урочистість, з якою запорожці зустрічали день 6 січня кожного Нового року. У цей день із самого ранку усі козаки, піхота, артилерія, кавалерія збиралися на площі перед церквою і стояли тут рядами по куренях, без шапок, до завершення богослужіння. Вони «одягали найкращий одяг, озброювалися найкращою зброєю. Над кожним куренем майоріли особливі розмальовані прапори, котрі тримали хорунжі, сидючи на гарячих, чудово прибраних конях» [3, с. 185].

Факти засвідчують наскільки великою була роль церкви у заселенні козацького краю. Так, Д. Яворницький вказує на те, що на Запорожжі у XVII ст. існувало чотири церкви, а у XVIII – понад 70 [3, с. 193]. Зазначимо, що декілька поколінь козацьких фундаторів коштом громади будують на Запорожжі десятки православних храмів. Адже храм, як найповніший вияв внутрішньої цілісності української національної культури, без перебільшення, відігравав ту ж роль у ній, що козащина в історії українського народу.

Принципово важливим є те, що попри усе розмаїття художніх традицій, оздоблення храмів на Запорожжі поєднувало у собі єдину образну систему, а саме: символічний образ землі і неба, наочно представлений у єдності оселі Бога і житла людини. Такою об'єднуючою ланкою, як підкреслює Д. Яворницький, була ікона [1, с. 288].

Ікона, обіймаючи храм, хату і козацький курінь, узгоджувала, ладнала, обґрунтовувала стилістично різноманітне начиння запорізької церкви, урочистість і ошатність святилища, меморіалу, громадсько-культурного центру, що являв собою запорізький храм, та задушевність і затишність людського житла. Саме ікона залишається основною пам'яткою запорізького духовного доробку, значення якої в історії української культури і в історії козащини дуже велике. Історія запорізької ікони та історія церкви на Запорожжі – це історія боротьби за духовну незалежність українського народу.

Окремо варто наголосити на святковому характері воїнських ініціацій на Запорожжі. Це найперше відображено в обряді прийому новачків у запорожці. Перша фаза ініціації - ритуальне відокремлення від громади - починалася обрядовими проходами майбутнього запорожця «на той світ». На Січі новачки також проходили обряди прийому в «молодики», які включали урочисту присягу на вірність товариству і, ймовірно, прийняття православ'я, якщо молодий козак був іншої віри. Ставши «молодиком», ініціант витримував термін навчання військової справи і правил поведінки запорожця. У цей час в зовнішньому вигляді новачків, їхній поведінці всіляко підкреслювалися порубіжність, принижене становище, що характерно для другої (порубіжної) фази ініціації. «Молодики» виступали об'єктом ритуальних висміювань та принижень, змушені були виконувати роль служителів при старших козаках.

Так за спогадами, які записав Д. Яворницького від старих запорожців, козаки-січовики називали молодиків «синками», незважаючи на їхній вік, а ті у відповідь, мали звати запорожців, навіть молодих, «батьками» [2, с. 22]. Іспит на звання козака-запорожця міг включати споживання якоїсь брудної їжі, ходіння по колоді над Дніпровою кручею (попередньо випивши горілки), подолання човном порогів на Дніпрі, скакання на необ'їждженому коні, випробування винахідливості [2, с. 24]. Коли ініціант з честю проходив через усі випробування, то допускався до

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий природодослідник

Адамів Ю. О., Белешко Д. Т. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ПРИЙОМІВ РОЗУМОВИХ ДІЙ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ГЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ	3
Бортнік М. С., Кирилецька Г. М. ВИКОРИСТАННЯ ДОПОМІЖНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЗАДАЧ ЯК ОДИН З ОСНОВНИХ ВИДІВ ЕВРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	5
Гарбарук Ю. О., Петрівський Б. П. ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ВСТУПНИХ ВИПРОБУВАНЬ З МАТЕМАТИКИ В ДЕЯКИХ КРАЇНАХ	7
Дейнеко С. В., Машенко В. А. ЗАТУХАННЯ РЕЛЕЇВСЬКИХ ХВИЛЬ В МАТЕРІАЛАХ З ВІД'ЄМНИМ КОЕФІЦІЄНТОМ ПУАССОНА	9
Каленик В. І., Галатюк Ю. В. РЕАЛІЗАЦІЯ МІЖПРЕДМЕТНИХ ЗВ'ЯЗКІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ ..	10
Ковтунович Я. І., Тищук В. І. УЗАГАЛЬНЕННЯ ЗНАНЬ УЧНІВ ПРИ ВИКОНАННІ ПРОСТИХ ДОСЛІДІВ ІЗ ФІЗИЧНОЇ ОПТИКИ	11
Корень М. П. ЗВІЧАЙНІ ДИФЕРЕНЦІАЛЬНІ РІВНЯННЯ ЯК ЗАСІБ МАТЕМАТИЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ В ЗАДАЧАХ ФІЗИКИ, ЕКОЛОГІЇ, ХІМІЇ	14
Шевчук Т. М., Котий Н. В. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ СТРУКТУРОУТВОРЕННЯ В НАПОВНЕНИХ АМОΡФНИХ ПОЛІМЕРАХ НА ОСНОВІ ФРАКТАЛЬНОГО ПІДХОДУ	15
Криволевич А. О., Сапіліді Т. М. НЕСТАНДАРТНІ МЕТОДИ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ З ПАРАМЕТРАМИ	16
Крук К. Р., Галатюк Ю. М. МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ ТА МАТЕМАТИКИ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	17
Мазур О. М., Кирилецька Г. М. ВИМОГИ ДО КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРИ НАВЧАННІ МАТЕМАТИКИ	18
Марчук В. О., Марач В. С. ТРИКУТНИК ПАСКАЛЯ ТА ЙОГО ФРАКТАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ	20
Матвіюк В. М., Ястремський С. В. РОЗРАХУНКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ АКУМУЛЯТОРНИХ ПАЛИВНИХ СИСТЕМ ДИЗЕЛЬНИХ ДВИГУНІВ	21
Шевчук Т. М., Набок Д. О. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ТЕПЛОПЕРЕНОСУ НА ОСНОВІ НАНОСТРУКТУРОВАНОГО ПІДХОДУ В АМОΡФНИХ НАПОВНЕНИХ ПОЛІМЕРАХ	23
Островка І. І., Рубан Е. В. МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРИ ВИРІШЕННІ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ САНІТАРНО-КУРОТНИХ ТА РЕКРЕАЦІЙНИХ ЗОН УКРАЇНИ	24
Пашко О. М., Петрівський Я. Б. ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ ТЕОРІЯ ЙМОВІРНОСТІ ТА МАТЕМАТИЧНА СТАТИСТИКА В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ОСВІТИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	25
Сосновая Л. Д., Юрчук Ю. В. АНАЛІЗ МІКРОКЛІМАТУ В МУЗЕЙНИХ ПРИМІЩЕННЯХ	26
Цимбалюк Н. М., Рубан Е. В. АНАЛІЗ РИЗИКУ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ ВІД ЗАБРУДНЕННЯ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ ЛИСИЧАНСЬКОГО ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНУ	28
Якобчук І. В., Грицай Н. Б. ВИДОВЕ РІЗНОМАНІТТЯ ДЕНДРОФЛОРИ ПАРКУ КУЛЬТУРИ І ВІДПОЧИНКУ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА	30
Ярошак С.В. ПРО ОДИН ЧИСЛОВИЙ МЕТОД КВАЗІКОНФОРМНОГО ВІДОБРАЖЕННЯ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ ДО ПОБУДОВИ ЛОКАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОРТОГОНАЛЬНИХ КРИВОЛІНІЙНИХ КООРДИНАТ	31

Молодий програміст

Бондаренко Ю. В., Кухар Л. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ПРЕЗЕНТАЦІЙ PREZI У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	34
Шелестюк К. В., Дідич Ю. В., Павлова Н. С. ОКРЕМІ АСПЕКТИ РОБОТИ З ПРОГРАМОЮ EASYQUIZZY	35
Жарська М. В., Бабич С. М. СТВОРЕННЯ WEB-САЙТУ КОМУНАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ «ВЕЛИКОМЕЖИРІЦЬКА СПЕЦІАЛЬНА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ І-ІІ СТУПЕНІВ» РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ	37
Круть А. С., Вороницька В. М. АСПЕКТИ ОБ'ЄКТНО-ОРІЄНТОВАНИХ БАЗ ДАНИХ	38
Лозицька В. В., Вороницька В. М. SQL В MICROSOFT SQL SERVER 2008 R2	40
Лучик К. В., Кухар Л. О. УПРАВЛІННЯ КОМП'ЮТЕРНИМИ КЛАСАМИ	41
Машенко В. В. ВИКОРИСТАННЯ СУПУТНИКОВИХ ЗНІМКІВ ДЛЯ МОНІТОРИНГУ ТЕРИТОРІЙ НЕСАНКЦІОНОВАНОГО ВИДОБУТКУ БУРШТИНУ В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ	42
Мосійчук Н. І., Батишкіна Ю. В. РОЗРОБКА ЕЛЕКТРОННОГО НАВЧАЛЬНОГО КУРСУ «WEB-ТЕХНОЛОГІЇ» НА ПЛАТФОРМІ MOODLE	43
Петренко С. В., Биков В. Ю. ОГЛЯД КРАЩИХ ПЛАГІНІВ ТА МОДУЛІВ MOODLE ДЛЯ НАВЧАННЯ ТА ТЕСТУВАННЯ	44

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Молодий історик

Басюк К. С., Булига І. І. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ХРИСТИЯНСЬКИХ МОНАСТИРІВ ВОЛИНСЬКОГО РЕГІОНУ	45
---	----

Білець І. С., Слесаренко А. В. ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ КОРОЛЕВИ ВІКТОРІЇ 1897 Р. ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРОПАГАНДИ ІМПЕРІЇ В БРИТАНІЇ	46
Вавуліч В. А., Десятничук І. О. РОСІЙСЬКА ЕМІГРАЦІЯ В ЮГОСЛАВІЇ (1920-1945)	47
Герштун А. В., Десятничук І. О. ЕКСПАНСІЯ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ НА АРАВІЙСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ І В ПЕРСЬКІЙ ЗАТОЦІ	48
Зелена В. І, Савчук П. О. ЖІНОЧА ПАНСІОННА ОСВІТА В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ (XVIII – XIX СТ.).....	50
Іщук І. О., Ворон О. П. ДІЯЛЬНІСТЬ ОРДЕНУ ДОМІНІКАНЦІВ У XVIII-XX СТ.	52
Карповець Ю. В., Северова О. В. БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ В РОКИ БЛОКАДИ ЛЕНІНГРАДА ТА БОРОТЬБА ЗА ЇХ ПОРЯТУНОК ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ	52
Кравчук О. В., Северова О. В. ДЕСАКРАЛІЗАЦІЯ МОНАРХІЇ ЯК ФАКТОР ПАДІННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ...	54
Літнік Ю. В., Шугасва Л. М. СУЧАСНИЙ СТАН УПЦ МП ЗА ПРЕДСТОЯТЕЛЬСТВА ОНУФРІЯ (БЕРЕЗОВСЬКОГО): ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ	56
Машенко Н. В. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ 1958 РОКУ НА РІВНЕНЩИНІ	57
Островська Ю. О., Гуменюк О. В. ІСТОРИЧНІ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ВИТОКИ БАРОКОВОГО МИСТЕЦТВА	58
Павлюк Н. С., Гуменюк О. В. РАДЯНСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ ДОГОВІР ПРО ДРУЗЬБУ ТА КОРДОНІ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	60
Павлюк Я. В., Гуменюк О. В. ПОЛІТИЧНЕ І НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ	61
Сосновая Л. Д, Озимчук О. Б. РОЛЬ ЖІНКИ У ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ	63

Молодий громадянин держави

Вавуліч В. А., Юрчук В. М. ОСОБЛИВОСТІ БЕЗПЕКИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МАСОВИХ ЗАХОДІВ (МІТИНГИ, МАНІФЕСТИ, ПІКЕТИ)	66
Герштун А. В., Юрчук В. М. ПРОТИПОЖЕЖНИЙ ЗАХИСТ МУЗЕЙНОГО ФОНДУ	67
Колодяжна А. І., Шевчук О. А. ЗЛОЧИННІСТЬ – СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМА ЛЮДСТВА	69
Кундель Н. В., Шевчук О. А. ВПЛИВ МАС-МЕДІА НА БЕЗПЕКУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ ТА СУСПІЛЬСТВА	74
Місечко А. Ю., Чеберяк А. М. ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ЕСПРЕСІЇ У ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВАХ	77
Тівон Ю. О., Крет Р. М. ПОЛІТИЧНІ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СУЧАСНИЙ ЗАСІБ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ	79
Чернуха В.С. ВИКОРИСТАННЯ АНКЕТУВАННЯ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ	80

Молодий філолог

Angela Călăraș DIFFERENT APPROACHES TO THE STUDY OF SYNONYMY IN MODERN ENGLISH	82
Angela Călăraș ON SYNONYMS IN MODERN ENGLISH	83
Bogdan Silvia A STUDY OF IMPOLITENESS AND ITS USAGE IN ENGLISH CONVERSATIONS	86
Бордюг К. В., Верьовкіна О. Є. МОВНІ ОДИНИЦІ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ «DIGNITY», «ГІДНІСТЬ» В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	90
Василенко О. В., Верьовкіна О. Є. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНГЛОМОВНИХ І УКРАЇНСЬКИХ АФОРИСТИЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ У ЇХ МОВЛЕННЄВМУ ВЖИТКУ	92
Гутт О. О., Верьовкіна О. Є. АНАЛІЗ ТЕРМІНОСИСТЕМ ГОТЕЛЬНОГО БІЗНЕСУ АНГЛІЙСЬКОЇ, НІМЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ	93
Кашутіна Ю. І., Замашна С. М. «ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОМУНІКАТИВНОЇ ПОВЕДІНКИ АНГЛІЙСЬКОГО ТА НІМЕЦЬКОГО НАРОДІВ».....	95
Кедись В. М., Ричагівська Ю. Є. АНТОНІМІЯ ЯК СТИЛІСТИЧНИЙ ЗАСІБ У ПОЕЗІЇ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА .	97
Кінашук А. В., Шульжук Н. В. СЕМАНТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНОМОВНИХ ПЕРЕКЛАДІВ ТРАГЕДІЇ В.ШЕКСПІРА «ГАМЛЕТ» (НА МАТЕРІАЛІ ПЕРЕКЛАДІВ Л.ГРЕБІНКИ ТА Ю.АНДРУХОВИЧА).....	98
Корнійчук Н. А., Ричагівська Ю. Є. КОНТРАРНА АНТОНІМІЯ В ПОЕЗІЇ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО	101
Мельник М. В., Ткачук О.С. ФОРМУВАННЯ НАВИЧКИ ЧИТАННЯ ПЕРШОКЛАСНИКІВ У ПЕРІОД НАВЧАННЯ ГРАМОТИ	103
Оверчук В. В., Ветрова І. М. ПЕРЕКЛАД ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ	104
Опришко І. П., Казначєєва Л. М. СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ В НІМЕЦЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ	106
Ткачук О. С., Романович Т. Ф. МОВЛЕННЄВІ УМІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ «МОВА І МОВЛЕННЯ»	108
Сиротюк Т. А., Верьовкіна О. Є. СТИЛІСТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ КОМІЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ НА МАТЕРІАЛІ АНГЛОМОВНОГО ТА УКРАЇНОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСІВ	110
Степанюк Ю. О., Константінова О. В. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕЛІПТИЧНИХ КОНСТРУКЦІЙ У РОМАНІ ДЖ. К. РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ»	112
Тарарук Д. П., Бєлова С. А. ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ СЛЕНГОВОЇ ЛЕКСИКИ В РОМАНІ ДЖ.Д. СЕЛІНДЖЕРА «НАД ПІРІВНОЮ У ЖИТТІ»	113
Шостак О. О., Захарчук І. В. СТУДІЇ ПАМ'ЯТІ І ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА	115
Ярута Н. П. ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОЇ МЕТАФОРИ В СУЧАСНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ	116

Молодий мистецтвознавець

Барановська В. В., Костюк Л. К. ДІЯЛЬНІСТЬ ГАЛЕРЕЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЖИВОПИСУ «ЄВРО-АРТ» В КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ МІСТА РІВНОГО	119
Боровець О. О., Казначєєва Л. М. РОЗВАЖАЛЬНА МУЗИКА ЯК СЕГМЕНТ СУЧАСНОГО МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	121
Бучко М. В., Глушук О. Г. НАРОДНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	122
Величко А. Р., Харитон І. М. СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СУЧАСНОЇ ХОРОВОЇ МУЗИКИ	123
Веремчук І. А., Шолудько Н. Г. ЕВОЛЮЦІЯ РОЛІ ТА СТАТУСУ ЖІНКИ У ТРАДИЦІЙНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ	124
Вишневецький Є. В., Костюк Л. К. ДМИТРО ЯВОРНИЦЬКИЙ ПРО СВЯТКОВО-ОБРЯДОВУ КУЛЬТУРУ КОЗАКІВ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	127
Войтович Г. О., Потапчук Т. В. ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА МОРАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ У ПОЗААУДИТОРНИЙ ДІЯЛЬНОСТІ	129
Волощина В. М., Шолудько Н. Г. КАРНАВАЛ ЯК ФЕНОМЕН ТУРИСТИЧНОЇ АНІМАЦІЇ: ІСТОРИКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	131
Вольська О. Ф., Харитон І. М. НОВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ МЕСИ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КРІЗЬ ПРИЗМУ НАСТАНОВ ПІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ	133
Корнійчук А., Бондарчук А. Я. ВАЖЛИВІСТЬ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗУ ЖЕСТИВ ТА МІМІКИ ДИРИГЕНТА	135
Лашівська Я. В., Потапчук Т. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ПОЗИТИВНОГО СТАВЛЕННЯ ДО НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ З ХОРОВОГО КЛАСУ	136
Мельник М. І., Глушук О. Г. ШКІЛЬНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ (НА ПРИКЛАДІ НВК «КІЗЛІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІ СТУПЕНІВ – ДОШКІЛЬНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД» БУСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)	138
Музичко Г. Ю., Шолудько Н. Г. ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЖАЗОВОГО ФЕСТИВАЛЬНОГО РУХУ У КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ НОВІТНЬОЇ УКРАЇНИ	140
Павлуш К. О., Костюк Л. К. СВЯТО КУПАЛА: КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА ТА СЬОГОДЕННЯ	142
Парчевська Д. І., Казначєєва Л. М. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ МОЛОДІЖНОГО ДОЗВІЛЛЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ (НА ПРИКЛАДІ М. РІВНЕ)	144
Радущинська К. В., Морозова Т. П. ГРАФІТІ – ЯК ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН	146
Радчук Т. Б. МЕДІАПРОСТІР ЯК АРЕОЛ ПОБУТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ	148
Романенко О. О., Вербець В. В. ІНТЕГРАЦІЯ МИСТЕЦТВ У ФОРМУВАННІ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МАЙБУТНІХ РЕЖИСЕРІВ	149
Росіцька О. М., Харитон І. М. СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ХОРОВОЇ КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ	150
Сокальська О. В. ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО ХЕРСОНЩИНИ ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ: ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ	152
Титуса В. М., Глушук О. Г. РОЛЬ ФЕСТИВАЛІВ У ЗБЕРЕЖЕННІ ТА РЕТРАНСЛЯЦІЇ ФОЛЬКЛОРНОЇ СПАДЩИНИ (НА ПРИКЛАДІ М. ЛЬВОВА)	154
Тюска В. Б. САМОРЕАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГА – ОРГАНІЗАТОРА ДОЗВІЛЛЯ У ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТСЬКОГО КЛУБУ	156
Яринич О. В., Казначєєва Л. М. МОНОГРАФІЯ О. ЦИНКАЛОВСЬКОГО «СТАРОВИННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНІ» ЯК ДЖЕРЕЛО ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ СТАРОВИЖІВСЬКОГО РАЙОНУ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ	158

ЕКОНОМІЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий економіст

Бокєєва А. І., Марценюк В. В. УПРАВЛІННЯ ЗБУТОМ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ В УМОВАХ ЗЕД	161
Васюха Л. І. ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ У ГАЛУЗІ РАДІО ТА ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ	162
Войтович В. І., Хижнякова Н. О. УПРАВЛІННЯ ЕКСКУРСІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТУРИСТИЧНОЇ ФІРМИ	163
Гоголь Т. В. ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ІНСТИТУЦІЙ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОГО СЕКТОРУ	165
Гоч Л. С., Рудаков Д. В. ЗАСТОСУВАННЯ ТЕОРІЇ РІЗНИЦЕВИХ РІВНЯНЬ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЕКОНОМІЧНИХ ЗАДАЧ	166
Димченко Н. С. РОЛЬ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ В УСПІШНОМУ ФУНКЦІОНУВАННІ НА РИНКУ ПРАЦІ	167
Іванющенко А. В., Санич В. І. СУЧАСНИЙ ЕТАП СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМ ВАЛЮТНИМ ФОНДОМ	168
Кучина Н. І. ПРИЧИНИ НЕ ВИКОРИСТАННЯ МАРКЕТИНГОВОГО ІНСТРУМЕНТАРІЮ В ПРАКТИЦІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЯМИ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ СФЕРИ	170
Літвінчук К. П., Березюк Т. П. ПСИХОЛОГІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ ПОРТРЕТ МЕНЕДЖЕРА У РИНКОВІЙ СИСТЕМІ ВІДНОСИН	171

Лукомська О. І. СТАНОВЛЕННЯ ШКІЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ В РАДЯНСЬКІ РОКИ	172
Ляшецька Я. О., Березюк Т. П. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ СТИЛІВ УПРАВЛІНСЬКОГО ВПЛИВУ МЕНЕДЖЕРА У СИСТЕМІ ТУРИСТИЧНИХ ЯВИЩ І ПРОЦЕСІВ	173
Нагайська Д. Ю. СВІТОВИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ МОДЕЛЕЙ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	174
Нікшич С. М. ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ	176
Олійник О. О. АУДИТ ОХОРОНИ ПРАЦІ.....	178
Орлов О. Г. ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ В МЕНЕДЖМЕНТІ ТА ЇХ ВПЛИВ НА УПРАВЛІНСЬКИЙ ПРОЦЕС В ОРГАНІЗАЦІЇ	179
Орлов О. Г., Остаповець М. О. КЛАСИФІКАЦІЯ МОТИВАЦІЙНИХ ТЕОРІЙ У МЕНЕДЖМЕНТІ.....	180
Орлов О. Г., Струмінська І.М. ОСНОВНІ КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАЦІОНАЛЬНИХ ШКОЛАХ МЕНЕДЖМЕНТУ.....	181
Паламарчук О. В. ПРОБЛЕМА РИЗИКІВ В СФЕРІ ОПЛАТИ ПРАЦІ	182
Панюк Т. П. ДОСЛІДЖЕННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ	184
Рубаха О. В., Нікшич С. М. ДОДАТКОВА ЕМІСІЯ АКЦІЙ ЯК ОДИН ІЗ ЕФЕКТИВНИХ МЕТОДІВ ЗАЛУЧЕННЯ КОШТІВ АКЦІОНЕРНИМИ ТОВАРИСТВАМИ.....	185
Сохнич А. Я., Кульбака В. М. РЕГІОНАЛЬНА ЛОГІСТИКА В УПРАВЛІННІ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ.....	186
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. КОНКУРЕНТНЫЕ ПРЕИМУЩЕСТВА ОАО «ХАНТЫ-МАНСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД» ПЕРЕД ДРУГИМИ НЕГОСУДАРСТВЕННЫМИ ПЕНСИОННЫМИ ФОНДАМИ.....	187
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. РАЗРАБОТКА СТРАТЕГИЙ, ВЕДУЩИХ К ДОЛГОСРОЧНОМУ ПОВЫШЕНИЮ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОАО «ХАНТЫ-МАНСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД»	189
Сяська О. В. КОМПЛЕКСНА ОЦІНКА ОСНОВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ І ЗАКОНОМІРНОСТЕЙ ВОДОКОРИСТУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ	191
Фесюк Т. М., Димченко Н. С. УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ НАДАННЯ ТУРИСТИЧНО-ЕКСКУРСІЙНИХ ПОСЛУГ	193
Шатрюк О. В., Нікшич С. М. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	195
Шулепа О. Ю., Хижнякова Н. О. ВИКОРИСТАННЯ ЗМІШАНОГО МЕТОДУ ЗБУТУ ПРОДУКЦІЇ.....	197
Яромчик Н., Войтович І., Чабан В. Й. СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ТА СТИМУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ	199

Молодий менеджер інформаційних систем

Коник М. Л., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТООБІГ ЯК ЗАСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ОБРОБКИ ДОКУМЕНТІВ	201
Корольчук К. П., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА	203
Кукушкін О. М. ХАРАКТЕРИСТИКА ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ЕКОЛОГІЧНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ	205
М'якота А. Р., Попчук О. В. ПРЕЗЕНТАЦІЙНІ ЗАХОДИ ЯК ДІЄВИЙ ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ	206
Островська Ю. О., Юрчук В. М. ВИМОГИ ДО АРХІВІВ, КНИГОСХОВИЩ, БІБЛІОТЕК З ТОЧКИ ЗОРУ САНІТАРНОЇ ГІГІЄНИ ТА МЕТЕРЕОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАЦІ.....	207
Попчук Н. М., Шпортко О. В. ВЕБ-САЙТ КАФЕДРИ ВНЗ: ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ	210
Середа М. С., Касянчук М. М. РЕАЛІЗАЦІЯ АЛГОРИТМУ ЗАВАДОСТІЙКОГО КОДУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ НА ПРАКТИЦІ.....	212